

Циганска свада

(Народна приказка)

Манго билъ прочутъ майсторъ-ковачъ. Единъ мераклия овчаръ си поржчалъ на Манга да му изкове желѣзна кука за кривака. Пазарлъкътъ имъ билъ, за куката Манго агне да получи.

Зарадвалъ се Манго, запретналъ ржави, па викналъ и циганката мѣхветѣ да духа.

Зачукалъ Манго, затракалъ, а умътъ му по агнето се губи.

— Какво ще кажешъ ти, — дума той на циганката, — сто куки — сто агнета. Година паси ги, ей ти тебѣ още сто агнета — цѣло стадо; а млѣкото отдѣлно.

— Азъ ще доя овцетѣ, — радвалъ се Манго, — а ти ще ги пасешъ и водишъ.

— Нѣма да ги пася! — сопнала се циганката. — Баща ми не бѣше овчаръ, та сега да дигна и азъ кривакъ овчарка да ставамъ. Карай си ги, води си ги! — викнала тя още по-силно.

— Ще ги пасешъ!

— Нѣма да ги пася!

— Ще ги пасешъ, ти казвамъ!

— Нѣма да ги пася!

Скарали се двамата съпрузи наздраво, а какъвто си билъ Манго припрѣнъ, несдържанъ, дигналъ чука и така цапналъ циганката по главата, че начаса я пратилъ на онзи свѣтъ.

Уплашилъ се Манго, заплакалъ:

— Върни се, жено, лъжемъ те!

Така Манго останалъ безъ жена, а овчарската кука и до день-днешенъ останала ненаправена.